

PARIKANNIEMEN

KONTTI

2/2021

Elina ja Seppo Laakso:
**"RETRIITIKODISSA
ARKINEN TYÖKIN ON
RUKOUSTA"**

s. 10

Anna Maria Siljander
Kun Jumala nukkuu
s. 4

Suvi-Maria Saarelainen
*Kokemus elämän
merkityksellisyydestä
ei ole horjunut*

s. 6

Juha ja Johanna Tanska
*Hiljaisuus ja rukousmietiskely
puhuttelevat etsijää.*

s. 8

Parikanniemen kokoustilat uusittu

Parikanniemen päärakennuksen kokoustilat uusittiin ikkunaremontin yhteydessä. Korona-aikana etäkokoukset ovat lisääntyneet, mutta kokouksia pidetään koko ajan myös paikan päällä Parikanniemessä. Tilaan tulee kaikki uudet tarvittavat videoneuvottelulaitteet, kuten TV-näyttö, kamerat ja kovaääniset. Keittiökaapistot saivat uuden ilmeen, ja hankittiin uudet nojatuolit. Tilassa on myös vitriini, jossa on Parikanniemen työhön liittyvää kirjallisuutta, erilaisia lahjaesineitä sekä työhön ja sen historiaan liittyviä muistoesineitä. Erillinen keräys ikkunaremonttia varten tuotti yli 5000 euroa. Kiitämme lämpimästi kaikkia työmme tukijoita ja ystäviä.

Uskollisuus vähässä – piirit kokoontuneet eri tavoin

Parikanniemen työtä tukevat piirit ovat kokoontuneet eri puolilla maata noudattaen kunkin alueen viranomaisten kokoontumisrajoituksia. Joensuussa huhtikuun kokouksessa paikalla oli viisi henkilöä, ja edellisenä päivänä Kiteellä kokoontui yli kymmenen henkilöä. Samalla matkalla tehtiin molemmissa paikoissa henkilöhaastattelut Radio Patmoksen Kontti-ohjelmaan. Messuja ja jumalanpalveluksia on striimattu, ja Parikanniemen omille Youtube-sivuille on tuotettu säännöllisesti raamattuopetuksia ja lyhyitä ohjelmia. Myös säätiön ensimmäinen kirkkopyhä Espoolahden seurakunnassa huhtikuussa striimattiin, ja katselijoita sillä oli ensimmäisten päivien jälkeen yli 400 henkilöä. Kirkkoherra Jouni Turtiainen toivotti Parikanniemen vieraat pitämään kirkkopyhää vuosittain. Korona-aikana on tehty paljon uusia avauksia, ja digiloikka mahdollistaa uusia työmuotoja.

Saaren kirkon Orpokotijuhlat Saarella tai Radio Patmoksen kautta

Saaren kirkon Orpokotijuhlien viettämisestä tehdään päätös 21.5.2021 järjestelytoimikunnan kokouksessa. Mikäli koronarajoitukset mahdollistavat osallistumisen, juhlat pidetään 13.–15.8.2021 kirkonmäellä. Toinen vaihtoehto on järjestää juhlat viimevuotiseen tapaan Radio Patmoksen kautta ja yhteislähetys Radio Dein kautta sekä netissä ja sosiaalisessa mediassa. Päätöksestä tiedotetaan ja molempien vaihtoehtojen ohjelma on nähtävissä osoitteessa www.parikanniemi.fi (Tekstit ja kuvat TVR)

PARIKANNIEMISÄÄTIÖN LEHTI

Päätoimittaja

Teuvo V. Riikonen

Kustantaja

Parikanniemen Ystävät ry

Parikanniementie 130

52320 Vitsiälä

ISSN 2323-7465 (painettu)

Nettisivut: www.parikanniemi.fi

Toimitus

Janita Lautamäki

Pirkko Oinonen

Petri Tiusanen

Taitto Meiju Bonsdorff

Kannen kuva Mika Pollari

ISSN 2323-7473 (verkkojulkaisu)

Toimitusneuvosto

Ari Tähkää, Krista Eskelinen,

Markku Liukkonen, Pirkko Oinonen, Meiju

Bonsdorff, Thorleif Johansson, Teuvo V.

Riikonen, Kimmo Jaatila, Johanna Talo

Painopaikka Teroprint Oy, Mikkeli

Jumala puhuu monella tavalla

Matkapuhelimissa on usein monia erilaisia ääni-asetuksia. Äänivalikosta saattaa löytyä vaihtoehtoja, kuten tavallinen, voimistuva, soi kerran, piippaus, äänetön tai värinäähälytys. Vastaanottaja voi siis itse valita, miten haluaa vastaanottaa puheluita.

Myös Jumala puhuu monella tavalla. Puhutaan yleisestä ja erityisestä ilmoituksesta. Yleisellä tavalla Jumala puhuu luonnossa, historiassa, Israelin kansan vaiheissa ja myös yksityisen ihmisen elämäntilanteissa. Erityinen ilmoitus tarkoittaa, että Jumala puhuu erityisesti Sanan ja sakramenttien kautta Kristuksessa.

Monelle Jumalan puheeksi riittää tavallinen perusjulistus. Messut, hartaudet, virret ja rukoukset riittävät. Pappikin voi olla tuttu ja turvallinen omasta seurakunnasta tai muusta hengellisestä viitekehystä. Hengelliset kesäjuhlat ovat monille tärkeä

tapahtuma. Joillekin riittää saarnan kuuleminen silloin tällöin. Pääasia, että yhteys ja usko Kristukseen syntyy.

Joskus ihmiset ja kansakunnat tarvitsevat voimistuvaa puhetta. Tarvitaan voimakkaampaa ääntä. Tappioita, virheitä, sairauksia, menetyksiä ja kaikkea mahdollista, jotta Jumalan ääni kuuluisi ja ihmiset kääntyisivät Jumalan puoleen, parannukseen ja uskoon. On väitetty, että ihminen, hengellinen yhteisö ja kirkko kestävät mitä tahansa, mutta eivät hyviä aikoja. Huonot ajat ovat nekin Jumalan puhetta.

Jumalalla on vielä yksi tapa puhua. Se on äänetön tapa. Sefanjan kirjassa sanotaan: ”Hän on ääneti, sillä hän rakastaa sinua” (3:17, vanha käännös). Kuuletko äänen? Jumalan äänettömän puheen. Sillä hän rakastaa sinua.

Teuvo V. Riikonen

Ahdistava hiljaisuus

Mari Parkkinen
Pastori, Mikkelin Anttola

Tutkimukset ovat osoittaneet, että hiljaisuus on hyväksi tässä ikuisen äänisaasteen maailmassa, mutta se voi myös hajottaa. Yksinäisyyden aiheuttama hiljaisuus ahdistaa, kuoleman aiheuttama hiljaisuus musertaa, Jumalan hiljaisuus särkee sielussa. Ihminen on luotu yhteyteen, ja kun yhteys

katkeaa, jotakin murenee.

Ristin Johannes kuvaa tätä yhteyden katkeamista sielun pimeäksi yöksi. Johannes puhuu yhteydestä Jumalaan, mutta aivan samoin, jos yhteys läheisiin tai ystäviin katkeaa, sieluun sattuu. Johannes kuvaa kirjoituksissaan pitkää erämaamatkaansa yksinäisyydessä ja sitä, kuinka sieltä, kaiken tyhjyyden keskeltä lopulta nousee jotakin uutta. Elämä voittaa.

Kristikunnan perinnössämme on pitkät ja vahvat hiljaisuuden juuret. Erämaaisien hiljainen luostarikilvoittelu veti puoleensa kristinuskon alkuvuosisatoina, keskiajan naimystikoiden hiljaisuuden rukoukset puhuttelevat edelleen, ja oman aikamme ruotsalais-teologi Wilfrid Stinissen on kirjoittanut paljon kristillisestä syvämietiskelystä.

Hiljaisuus puhuttelee, ja siitä voi nousta uusi aamu.

Kun Jumala nukkuu

Minulla on kyseenalainen kunnia olla perheemme unissapuhuja. Öisin on käyty yllättäviä keskusteluja, joille sitten aamiaispöydässä naureskellaan. Murrosikäinen tyttäreni Juudit tuli yöllä valittamaan, ettei saa unta. Olin vastannut hänelle ystävällisellä äänellä: ”Kerro toi sama seinille ja kuuntele sitten, mitä ne sulle vastaa.” Tähän on päätynyt kolmen lapsen äiti, kun tajunnantaso on ollut riittävän alhaalla.

Anna Maria Siljander
pappi ja majatalonpitäjä,
Riihon Majatalo, Riiho
Kuva Valokuvaaja Mikko

Herää, Herra!

Uni on ihmisen aivotoiminnan tila, jossa tietoinen yhteys olemassaoloon on poikki, sanoo unitutkija professori Markku Partinen. Unessa ihminen on siis paikalla, muttei läsnä. Häneen ei saa yhteyttä, eikä hän vastaa tarpeisiimme.

Koska meidän on vaikea saada selkoa Jumalasta, heijastamme tuon poissaolevuuden myös häneen. Kun Jumala ei vastaa rukouksiimme, päättelemme, että hän on nukahtanut tai vaipunut ajatuksiinsa. Tai mikä vielä pahempaa, unohtanut meidän asiamme, vaikka olemme muistuttaneet häntä siitä päivittäin.

Psalmin 44 kirjoittajakin huudahtaa turhautuneena: ”Herää,

Herra! Miksi nuket? Nouse, älä iäksi hylkää.”

Miksi hän ei varjellut?

Koronapandemian uutisvirrasta minut pysäytti kuva, jossa kaihkonkeet kaivoivat tuhansia hautoja riveihin Brasiliassa. Niitä katsellessa nousi väistämättä kysymys: ”Missä olet, Jumala? Minne olet kääntänyt katseesi?” Kärsimyksen keskellä Jumalan poissaolo tuntuu kovalta. Miksi hyvä Jumala sallii pahojen asioiden tapahtua? Miksi hän ei varjellutkaan?

Viisitoistavuotiaana menetin hurjaluontoisen serkkuni, hyvän ystäväni, mopon ja lumiauran kolarissa. Myöhemmin saimme kuulla, että onnettomuuspaikalle oli sattunut tuttu ihminen,

joka oli pitänyt serkkuani sylissänsä tämän kuollessa. Tuo ihminen oli rukoilija. Hän kertoi kokeneensa, että Taivaan isä otti serkkuni luokseen vielä lapsenuskoisena. Siitä eteenpäin hän olisi voinut valita tien, joka vie kauas Jumalasta.

Minua lohduttaa edelleen tuon traagisen ja turhalta tuntuvan kuoleman äärellä se, että kaikkein syvimmissäkin kärsimyksessä voi piillä Jumalan hyvä suunnitelma.

Me näemme vain pienen osan, mutta Jumala näkee ja hallitsee kokonaisuutta, niin meidän elämässämme kuin koko maailmankaikkeudessa.

Kaikelle ei löydy selitystä

Jesaja kirjoittaa: ”Minun

Murskaavaan tappioon kätkeytyi suurin voitto

ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitani, sanoo Herra. Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatustenne yläpuolella." (Jes.55:8–9.)

Meillä ihmisillä on syvä merkityksen etsimisen ja ymmärtämisen tarve. Haluamme saada selville, miksi asiat menevät niin kuin menevät. Näin erityisesti silloin, kun tuntuu, että Jumala nukkuu.

Joskus merkitys kipeille asioille tuntuu löytyvän. Sitten on niitä asioita, joille ei löydy mitään selitystä. Jumalan tarkoitusta on kysyttävä vasta perillä taivaassa.

Jeesuskin koki hylkäämisen

Näin kävi Jeesuksellekin. Hän tiesi alusta asti, että hänen tehtävänsä tässä maailmassa on antaa itsensä sovitusuhriksi kaikkien puolesta, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.

Kuitenkin kaikkein kovimassa paikassa, häväistynä, pilkattuna, pahoinpideltynä ja ristiinnaulittuna, hän joutui kokemaan Jumalan hylkäämisen. Hän, joka itse on Pyhän Kolminaisuuden jäsen, joutui erotetuksi Isän ja Pyhän Hengen yhteydestä. Silti juuri murskaavaan tappioon kätkeytyi suurin voitto. Tarkoitus ja merkitys löytyi vasta ylösnousemuksen aamuna.

Luottamus syntyy hiljaisuudessa

Jumalalla on syynsä, miksi hän pitää joskus radiohiljaisuutta. Se on koettelevaa, raivostuttavaa, masentavaa ja ahdistavaakin. Haluaisimme saada vastauksia heti. Haluamme tietää ja ymmärtää.

Saattaa kuitenkin olla, että Jumala haluaa antaa meille jotakin muuta ymmärtämisen sijaan. Ehkä se on kärsivällisyyttä, luottamusta, toivoa ja uskoa. Niitä ei voi synnyttää hetkessä. Ne ovat aarteita, jotka syntyvät raskaiden kokemusten kautta, Jumalan lähellä.

Sillä lähellä hän on. Eikä koskaan kaukana, vaikka ei sanoisikaan mitään.

Kansainvälinen tutkimus yllätti tutkijat

Kokemus elämän merkityksellisyydestä ei ole horjunut

Suljen silmät. Koetan palata ajatuksissani aikaan ennen koronaa. On elämä ennen koronaa ja sen aikana. Tällaista tapahtuu usein merkittävien elämänmuutosten ja kriisien kohdatessa: aika ja ajatukset jakautuvat ennen ja jälkeen perspektiiveihin. On hyvä pysähtyä pohtimaan, miten korona-aika vaikuttaa henkiseen hyvinvointiin.

Suvi-Maria Saarelainen
TT, yliopistonlehtori,
Itä-Suomen yliopisto

Keväällä 2020 olin käynnistämässä kansainvälistä tutkimushanketta, jossa tarkoituksena oli tutkia, miten koronapandemia vaikuttaa ihmisten kokemukseen merkityksellisestä elämästä. Keräsimme aineistoa maaliskuuhun 2020, jolloin maailman lähes joka kolmas eli suljetussa tilassa. Oletimme, että tämä hurja tilanne varmasti näkyisi elämän merkityksen kokemuksen horjumisena, tavalla tai toisella.

Yllättäviä tutkimuslöytöjä

Tutkimuksemme, johon osallistui 1162 vastaajaa, osoitti, että

epäilyksemme koronan vaikutuksesta elämän merkityksellisyyden kokemukseen oli ollut väärä. Yli 80 % vastaajista kertoi, että ensimmäisen koronaaikana kokemus elämän merkityksellisyydestä oli säilynyt vahvana tai erittäin vahvana. Tutkimusaineistomme parista löysimme joitakin selittäviä tekijöitä merkityksellisyyden kokemuksen taustalla. Esimerkiksi uskonnollinen sitoutuminen tuki selvästi merkityksellisyyden kokemusta: mitä selkeämmin henkilö oli sitoutunut omaan uskonnolliseen yhteisöönsä, sen vahvempi kokemus hänellä oli elämän merkityksellisyydestä.

Myös uskonnollisuuden kääntöpuoli tuli näkyviin: merkityksen horjumisen ja uskonnollisuuden välillä on myös yhteys. Vaikka varsinaista merkityksen kriisiä ilmeni vähän, se liittyi kokemukseen Jumalan hylkäämäksi tulemisesta.

Olimme ennakoineet, että ikäihmisten eristyneisyys näkyisi aineistossa merkityksen kokemisen haasteina. Tutkimuksessa selvisi kuitenkin, että mitä vanhempi vastaaja, sitä vahvempi kokemus hänellä oli merkityksellisyydestä. Vastavasti nuorempien vastauksissa merkityksen kokemus hiekkien heikkeni.

Paras tapa kohdata nuoria koronahaasteiden keskellä on tehdä henkilökohtainen kysymys: Miten sinä voit?

Pandemian pitkittyminen vaikuttaa erityisesti nuorten hyvinvointiin

Kuluneesta koronavuodesta tiedämme, että sen vaikutus näkyy erityisesti nuorten hyvinvoinnin horjumisena, mikä on noussut yhdeksi keskeiseksi puheenaiheeksi koronaan liittyen. Nuoren identiteetin kehityksen kannalta ystäväpiiri on keskeisessä roolissa. Koronan torjunta on ymmärrettävästi vaatinut sosiaalisten suhteiden rajaamista: sulkutila, kokoon-tumisrajoitukset, etäopiskelu ja

harrastusten tauotukset ovat olleet monen nuoren ihmisen arkea. Kun näitä luontaisia kehityksen peruspilareita horjute-taan, emme voi tietää, miten kauaskantoiset seuraukset tällä on.

Useat tutkimukset kuitenkin osoittavat, että moni ko-ronan haaste kohdistuu alle 25-vuotiaisiin. Sellaiset tekijät kuin kuoleman pelon lisääntyminen, masennusoireet sekä huoli toisten puolesta ovat kasvaneet merkittävästi juuri nuorten ja nuorten aikuisten keskuudessa.

Nuori kaipaa tukea pohtiessaan elämän merkityksellisyyttä

Paras tapa kohdata nuoria koronahaasteiden keskellä on tehdä henkilökohtainen ky-symys: Miten sinä voit? Jutel-laanko vähän?

Nuoren tukeminen kohti tasa-painoista aikuista identiteettiä edellyttää, että hän saa tilaa omien ajatustensa reflektoin-nille ja saa puhua peloistaan, tunteistaan ja elämän isoista kysymyksistä erityisesti myös tänä korona-aikana.

Hengellisyiden kokemus on nopeassa muutoksessa

Hiljaisuus ja rukousmietiskely puhuttelevat etsijää

”Käyn kuuntelemaan. Avaan ulko-oven ja astun ulos, avaan korvani pienille äänille. Herkistyn äänten erillisyydelle – punarinta, tuolla kirjosiippo, alkava sade – ja sille yhteydelle joka niillä on toisiinsa, ja hiljaisuuden hetkille, hiljaisten äänien viesteille. Puutarhaa kuunnellessa on tavallista helpompaa siirtyä kuuntelemaan omaa itseä. Sisäinen hiljaisuutemme on tila, jota voi niin ikään oppia kuuntelemaan. Mutta meidänkään sisällämme ei vallitse tyhjyys, täydellinen hiljaisuus. Ainakaan sitä ei voi löytää, ellei ensin anna arvoa hiljaisille äänille. Mitä minussa tapahtuukaan juuri nyt? Millaisia viestejä kehoni haluaa minulle lähettää, mitä sanovat kireät leukaperät, puristus rinnassa tai kipu alaselässä? Missä minä oikein olen tässä elämänvaiheessa? Kuka minä olen syvällä kuorikerrosteni alla? Mitä minun oma ytimeni haluaa kertoa, mistä muistuttaa minua?” Johanna Tanska, Juha Tanska: Alussa oli puutarha (Kirjapaja, 2013)

Edellä oleva sitaatti kuvaa osaltaan kokonaisvaltaista hengellistä kokemusta. Se kattaa aistit, kehollisuuden, psyykkisen todellisuuden ja sen, mitä kristillisessä perinteessä sanotaan sydämeksi – siksi alueeksi meissä, jossa aavistamme tai tunnemme kohtaavamme Jumalan. Emme lähes kymmenen vuotta sitten kirjoittaessamme oivaltaneet, miten voimakas muutos kulttuurissamme ja hengellisyydessä osana kulttuuriamme on menossa. Toki Suomessa oli tuolloinkin pidetty lukuisia seminaarialustuksia uskonnollisuuden muutoksesta länsimaissa. Niistä kävi muun muassa ilmi, että USA:ssa voimakkaimmin kasvava elämäkatsomuksellinen ryhmä olivat ne, joita kuvattiin

sanalla ”nones”, uskonnollisesti mihinkään kirkkokuntaan tai yhteisöön liittymättömät. Tarkempi selvitys paljasti, että enimmäkseen ”nonesit” eivät kuitenkaan olleet ateisteja. Heidän joukossaan oli henkisiä ja hengellisiä etsijöitä, mutta heidän etsintänsä ei kanavoitunut olemassa oleviin kirkkokuntiin tai uskonnollisiin yhteisöihin.

Hengellisyiden kentän nopea muutos

Tänään oma tilanteemme hengellisyiden alueella on pitkälti samanlainen kuin Yhdysvalloissa hieman aiemmin. Uskonnollisesti mihinkään yhteisöön liittymättömien joukko kasvaa. Erityisen nopeaa kirkon yhteydestä vieraantuminen on ollut

nuorten naisten parissa. Evankelis-luterilaisen kirkon jäsenmäärä jatkaa laskuaan noin prosentilla vuodessa. Sekä kirkon jättäneiden että myös kirkon jäsenten joukossa hengellisyiden kokeminen on nopeassa muutoksessa. Tämän ajan voimistuva ilmiö on hengellisyiden kokonaisvaltaisuus, joka ottaa koko ihmisyyden huomioon. Se ankkuroituu ihmisen kehollisuuteen ja tunnistaa ihmisen ja luonnon välisen syvän vuorovaikutuksen sekä ihmisen vastuun luomakunnasta. Tämän ajan hengellisyys kiinnittyy hiljaisuuteen, luontoon ja konkreettiseen tekemiseen, kuten ihmisten auttamiseen. Auttamisen merkityksellisyyttä korostavat erityisesti aktiiviset

Johanna Tanska toimii Kotka-Kymin seurakunnan perheneuvojana.

Juha Tanska on Hiljaisuuden Ystävät ry:n toiminnanjohtaja.

Kuvat Johanna ja Juha Tanskan kotialbumista.

Tämän ajan hengellisyys kiinnittyy hiljaisuuteen, luontoon ja konkreettiseen tekemiseen.

meditaation harrastajat ja ne, jotka kokevat luonnossa liikkumisen hengellisesti tärkeänä.

Neljännes suomalaisista kertoo rukoilevansa vähintään kerran viikossa. Puolet suomalaisista rukoilee vähintään kerran vuodessa. Kolmannes suomalaisista ei rukoile koskaan. Lisäksi yksityiseen rukouselämään liittyy osalla suomalaisista kristillinen tai muu meditaatio (15 %), jooga (11 %), hiljaisuuden retriitit (6 %) tai pyhiinvaellukset (4 %).

Luostariperinne puhuttelee

Tuntuu hieman yllättävältäkin, että luostareiden rukousperinteistä ja kohtuullisesta elämäntavasta ammentava kristillisuus näyttäytyy tällä hetkellä sinä kristillisyyden muotona, joka osaltaan kykenee puhuttelemaan aikamme henkisiä ja hengellisiä etsijöitä.

Piispainkokous asetti vuonna 1986 työryhmän selvittämään retriittitoiminnan asemaa ja tehtävää Suomen kirkossa. Sen mietinnössä todettiin retriitin liittyvän kristilliseen mietiskelyperinteeseen, johon kuuluu hengellisten harjoitusten ja hiljaisuuden vaaliminen. Vaikka ne jäivät reformaation kirkossa vähälle huomiolle, ei hiljaisuuden harjoittamisessa ja mietiskelyssä ollut mitään sellaista, joka ei sopisi luterilaiseen kirkkoon. Niinpä retriittitoiminnasta tuli osa Suomen evankelis-luterilaisen kirkon toimintaa, jota edistämään perustettiin luterilaisen tunnustuksen pohjalta, avarassa ekuumeenisessa hengessä toimiva Hiljaisuuden Ystävät ry. Vuosikymmenten aikana yhdistys on kouluttanut yli tuhat retriitinohjaajaa.

Kiinnostus rukousmietiskelyä kohtaan kasvaa

Hengellisyyden kentän nopea muutos näkyy nyt retriitinohjaajien sekä hengellisen ohjauksen koulutusten osallistujamäärissä. Muuttuneesta ilmapiiristä kristillisen spiritualiteetin alueella kertoo myös kasvava kiinnostus rukousmietiskelyyn, monimuotoiseen pyhiinvaellustoimintaan sekä luontohengellisyyteen.

Hiljaisuuden liike ei ole herätysliike johtajineen, kesäpäivineen ja omine laulukirjoineen. Yhdistykseen kuuluu vain pieni osa hiljaisuuden viljelijöistä. Pikemmin hiljaisuuden liike muistuttaa mosaiikkia, jonka palaset vasta yhdessä muodostavat kristillisen spiritualiteetin rikkaan, värikkään kuvion.

Elina ja Seppo Laakso toteuttivat unelmansa hiljaisuudenkodista

”Retriittikodissa arkinen työkin on rukousta”

Satakunnan Laviassa sijaitsevaa Saaren retriittikotia isännöivälle Laakson pariskunnalle hiljaisuuden viljely on yhteinen sarka ja retriittikodin avaaminen ylhäältä annettu toimeksianto.

Kesällä 2006 Seppo Laakso osallistui kahden viikon mittaiseen ignatiaanisen retriitin ohjaajakoulutukseen.

– Sinä aikana luin paljon Raamattua. Sain kokea, että minulle annettiin tehtävä: menkää ja perustakaa hiljaisuudenkoti. En kuullut ääniä enkä nähnyt ilmestyksiä, mutta Raamatun äärellä sisäinen ääni puhui selvästi. Ymmärsin, että se oli Jumalan antama toimeksianto.

Kotona Seppo kertoi kokeestaan Elinalle.

– Seppo myi minulle sen ajatuksen, ja se oli saman tien selvä! Elina vahvistaa.

Saaren retriittikoti on Elinalle myös hänen syntymäkotinsa, jossa hän kasvoi kymmenen vuotta vanhemman veljensä kanssa. Kun isä kuoli vuonna 1999 ja äiti yhdeksän vuotta myöhemmin, Elina peri talon ja veli metsät.

Laaksot alkoivat yhdessä

pohtia, mitä talolle pitäisi tehdä.

Retriitistä palasi muuttunut mies

Vuonna 1979 avioitunut pariskunta vihittiin samana vuonna myös ammatteihinsa, toinen diakoniksi ja toinen diakonissaksi. Jo silloin heidän mielessään väikkyy haave ryhtyä jonain päivänä täysihoidolan pitäjiksi, mutta ajatusta, saati kokemusta hiljaisuuden retriiteistä ei heillä vielä tuolloin ollut.

Vaikka Lavia oli ollut heille paikka, jonne he vetäytyivät rauhoittumaan, eivät he olleet tulleet ajatelleeksi, että sinne voisi perustaa retriittikodin. Siitäkin huolimatta, että hiljaisuuden retriitit olivat tulleet heille tutuiksi jo vuosia aikaisemmin.

Ensimmäiseen retriittiinsä Seppo osallistui vuonna 1986.

– Tytöt olivat silloin pieniä ja rakensimme taloa, kertoo Elina.

– Seppo oli kovin stressaantunut. Kun hän sitten ilmoitti lähtevänsä hiljaisuuden retriittiin, ihmettelin, mikä juttu tämä on. Sieltä palatessaan hän oli kuin muuttunut mies, hymyili ja oli levollinen. Kiinnostuin heti, ja puolentoista vuoden kulukseni pääsin itse osallistumaan ensimmäiseen retriittiini.

Osallistujasta retriitin ohjaajaksi

Myöhemmin perhe kasvoi kolmannella lapsella, pojalla, eikä vanhempien ollut mahdollista lähteä retriitteihin niin usein kuin olisivat tahtoneet. Silti jo toinen kerta vahvasti Sepossa halun kouluttautua retriitinohjaajaksi.

– Koin, että tämä on sellaista työtä, jota haluan tehdä. Se tarjosi avaran hengellisen tilan, jossa ei ollut mitään vaatimuksia.

– Kantava ajatus retriiteissä on, että siellä sinulta ei vaadita mitään, sanoo Elina, joka

”Retriitistä palasi muuttanut mies”

diakonissaksi valmistuttuaan erikoistui psykiatriseksi sairaanhoitajaksi ja myöhemmin perheterapeutiksi.

Vuonna 1997 Elina tuli valituksi Diakonissalaitoksen omistaman Heponiemen hiljaisuudenkeskuksen johtajaksi Karjalohjalle. Hänen tehtävänsä oli käynnistää toiminta ja kehittää sitä. Ensimmäiseksi hän sai itse osallistua retriitinohjaajakoulutukseen. Seuraavan kahdeksan vuoden ajan hän omistautui työlleen suurella antaumuksella.

– Annoin työlle ehkä vähän liikaakin. Vuonna 2004 ajattelin, että nyt minulle riitti retriittitalon pyörittäminen, Elina muistelee.

Osan ajasta myös Seppo oli työskennellyt Heponiemessä projektityöntekijänä ja retriitinohjaajana. Samaan aikaan hän toimi myös freelance-toimittajana. Myöhemmin hänkin opiskeli psykoterapeutiksi, jota työtä hän tekee edelleen muutaman päivän viikossa. Kun terapeutin työstä tuli päätoimista, toimittajan työt

jäivät, mutta kirjoittaminen säilyi, ja vähitellen siitä urkeni ura tietokirjailijana.

Elina on sittemmin siirtynyt eläkkeelle, mutta se ei suinkaan merkinnyt toimittomuutta. Retriittikodista tuli sitenkin jälleen elämäntehtävä, ja tällä kertaa se merkitsi yhteistä kutsumustyötä.

Koti muuttuu retriittikodiksi

Vuonna 2010, kuusi vuotta Elinan Heponiemestä lähdön jälkeen, Saaren retriittikoti avasi

ovenssa. Talossa, jossa on viisi vierashuonetta, on vuosien varrella vierailut jo toistatuhatta retriittivierasta. Vaikka kymmenvuotisjuhlat oli jätettävä koronan takia väliin, muutamia retriittejä on voitu järjestää pandemiasta huolimatta.

Ennen koronaa retriittejä järjestettiin noin kerran kuussa perjantaista sunnuntaihin. Kerran vuodessa on järjestetty viikon mittainen ignatiaani retriitti sekä silloin tällöin lyhyitä päiväretriittejä. >>>

”Retriittimaailma avautuu vain kokemuksen kautta.”

Jo Heponiemessä Laaksot kehittivät avioparietriittitoiminnan, jossa virikepuheissa käsitellään parisuhdeteemoja ja pareille annetaan myös joi-tain tehtäviä.

Usean vuoden ajan Saaren retriittikodin toimintaan on kuulunut Pyöräily ja vaellus-tapahtuma sekä Patikointi-vaellus, jota tulevana kesänä ohjaa ensimmäistä kertaa Laaksojen teologitytär Eveliina, joka hänkin on opiskellut retriittiohjaajaksi.

Hiljaisuus hoitaa, muttei sovi kaikille

– Retriittimaailma avautuu vain kokemuksen kautta, ei kirjoja lukemalla. Seppo painottaa.

– En varsinaisesti suosittele kenellekään osallistumista, vaan halu lähteä retriittiin täytyy tulla itsestä. Jos on esimerkiksi akuutti suru, keskivaikea masennus tai kaipaa so-

siaalisuutta, retriitti ei ole oikea paikka.

Vaikka retriittivieraat eivät keskustele keskenään, heidän välilleen muodostuu vahva rukousyhteys, joka kantaa ja hoitaa.

– Pois lähtiessä moni kiittää toisia osallistujia matkakump-panuudesta, kertoo Elina.

Sujuvaa yhteistyötä ja kahdenkeskistä palautumista

Elinalle ja Sepolle on kehittynyt saumaton yhteistyö, jossa kumpikin tekee kaikkea. Päävastuu muonituksesta on kuitenkin Elinalla Sepon kantaessa vastuun retriittien ohjaamisesta. Innolla he odottavat jo tulevaa kesää ja toiminnan käynnistymistä.

Kun talo täyttyy retriittivieraista, yksityiskoti muuttuu hiljaisuuden taloksi. Kun vieraat lähtevät, Elina ja Seppo pyöräilevät serkun mökille

uimaan ja saunomaan tai menevät vaikka elokuviin.

– Kun retriitti on ohi, pitää itsekkin lähteä jonnekin, ja kun palaamme, tulemme taas kotiin, sanoo Seppo.

Myös ollessaan kahdestaan Laaksot viettävät kotikappelissa rukoushetkiä.

– Kunnioitamme kummankin tarvetta yksityisyyteen ja omaan tilaan, sanoo Elina.

– Silti nautimme myös, kun saamme olla kahden. Se on jopa helpompaa kuin nuorena, ei tarvita mitään erikoisuuksia.

Samaa mieltä on Seppo, joka lisää: – Meille parasta parisuhteen hoitamista ovat yhteiset rukoushetket ja tavallinen arki kahden kesken!

Teksti Meiju Bonsdorff
Kuvat Elina ja Seppo Laakson kotialbumi

TÄHKÄPÄITÄ

Särkynyt ruoko

Kauan sitten olin kinkerivieraana erässä rajaseudun pienessä seurakunnassa. Helmikuu oli kauneimmillaan, kun ajoimme kirkkoherran kanssa pitämään kinkereitä eräeseen taloon vaaran päälle. Katse ylti porstuan ovelta kauas.

Kinkeriväkeä oli vähän. Talon leskiemäntä, hänen vanha äitinsä keinutuolissa, juro veljensä ja naapurin mummo. Siinä sitä istuin pirtin penkillä ja mietin, että mitäköhän näille ihmisille lähetystyöstä kertoisin. Oma työni kun oli silloin erityisesti lasten ja nuorten lähetykskasvatus.

Kun vuoroni tuli, rukoilin epätoivoisesti jotain sanottavaa. Huomasin puhuvani lasten evankeliumista. Kuinka isät toivat lapsia Jeesuksen luo, että Hän koskisi heihin. Heti kun olin aloittanut, huomasin kuinka vanhus, joka keinui hiljaa kiikkustuolissaan, pysäytti keinumisen. Hänen kirkkaat silmänsä nauliutuivat minuun ja katsoivat tarkasti koko lyhyen puheen ajan. Kun lopetin, hän yhtäkkiä nousee ja tulee luokseni, ottaa käteni molempien käsiensä väliin ja sanoo: ”Sinä puhuit rakkaasta Jeesuksesta, ja minä näin, kuinka Jumalan enkelit olivat sinun ympärilläsi.” Sitten hän palasi jatkamaan keikuteluun.

”Äiti ei ole puhunut mitään moneen päivään. Ja sitä paitsi, hän on kuuro!” sanoo emäntä hiljaa.

Eivät ne olleet minun enkeleitäni. Ne olivat näiden talon asukkaiden ja naapurin mummon enkeleitä. Elämän reunalla elävien, monien unohtamien enkeleitä. Heitä varten Jumala raotti suurta verhoa ja antoi tuon hiljaisessa maailmassa elävän vanhuksen nähdä välähdyksen kirkkautaan.

Raamattu sanoo, että hän ei muserra rikkinäistä ruokoa. Mikä tuo ruoko on? Se on huilu. Monen elämän huilu ei enää soi. Jossain matkan varrella se on mennyt rikki ja lakannut soimasta. Sitä huilua ei rakas Jeesus särje enempiä, vaan tahtoo korjata ja antaa uuden virren.

Ari Tähkäpää

Kolme ajatusta hiljaisuudesta

”Ukkosmyrsky. Ensimmäinen, jonka läpi olen istunut erakomajassa. Täällä myrskyä voi todella seurata. Salamoiden valkoiset käärmeet ilmestyvät yhtäkkiä taivaalle ja katoavat. Maidonvalkea sade sumentaa laakson. Kukkulat katoavat näkyvistä. Ukkonen repeilee ja lyö. Sadevesi ryöppyä tulvien räystäiltä alas, ja ruoho näyttää kaksi kertaa niin vihreältä kuin ennen. Olla tuntematon, olla näkymätön.”(Thomas Merton: Hiljainen elämä Thomas Merton päiväkirjat. 15.4.1961. Basam Books 2005)

”Jotta me voisimme oivaltaa hengellisiä asioita ja päästä niihin sisälle, meidän on tarpeen käyttää kaikkia teitä, jotka johtavat sisimpäämme. Silloin symbolien sanaton kieli on meille aivan välttämätön. Uskon salaisuutta, mysteeriota, emme kykene koskaan muotoilemaan sanoiksi, sillä jos voisimme, se ei olisi enää mysteerio. Vaikka se on saavuttamaton ja sanojen tuolla puolen, me voimme sen silti ottaa vastaan ja olla yhteydessä siihen.”(Carl Henrik Martling: Puhuva hiljaisuus. SLEY-kirjat 1989)

”Elämän matka ei ole pika-juoksu tai pelkkää suorittamista. Täyteen ahdetussa maailmassa tarvitsen aikataskuja, joissa voin pysähtyä, olla rauhassa tekemättä mitään.”(Eija Nurmio ja Mari Vainio: Aikaa hiljaisuudessa. Kirjapaja 2020)

Mauno Tarkiainen

”Ota tämä vastaan”

PARIKANNIEMENYSTÄVÄT r.y.

Parikanniemellä on ystäviä joka puolella Suomea. Yksi heistä asuu Mikkelin kupeessa sijaitsevalla Haukivuorella. Keskustien raitilta löydämme Mauno Tarkiaisen yksin, jossa tyytyväinen 87-vuotias asustelee yksin. Manu tunnetaan paikkakunnalla autostaan, jossa on erikoinen rekkari: AMM-1. Usein auto on pysäköity paikallisen Supan kahvilan eteen. Myös seurakuntatalon tai kirkon parkkipaikalta sen löytää varmasti. Seurakunta on ollut Manulle toinen koti.

Manu, joka on syntyperäinen haukivuorelainen, päätyi jo nuorena auton rattiin. Tutuksi tulivat niin Osuuskaupan kuorma-autolla tavaran ja rakennusaineiden vienti kylille kuin maitoautokin. Haukivuorella tuskin on toista autokuskia, joka olisi kolunnut kaikki tiet ja polut kuten Manu. Myös linjabussia tuli ajettua aina Helsinkiin asti. Vänkärin paikalta Manu on vielä ikämiehenäkin hyvä apu seurakunnan diakonille ja papille kotikäyntityössä.

Hengellinen herääminen oli Manulle monivaiheinen tapahtuma. Sota-ajan lapsena hän

vietti paljon aikaa uskovan äidin kanssa. Kerjuukin tuli tutuksi. 1970–1980-luvun taite merkitsi kuitenkin jonkin uuden alkamista Manun elämässä. Hän tuli uskoon paikallisen saarnamiehen Yrjö Frilanderin seuroissa. Taisipa kirkkoherra Topi Pentikäinen toimia siinä tietämättään hyvänä kättilönä. Jumala vahvisti ”uuden tien” erikoisen kokemuksen kautta.

Kerran iltahämärissä Manu kertoi lähteneensä kävelyille. Kotinsa lähellä ei ole katuvaloja. Samassa hän huomasi edessään oman varjonsa, vaikka oli jo hämärää. Manu katsoi taakseen, mutta mitään luonnollista valoa ei näkynyt. Automies ymmärsi olleensa taivaan valos-

sa. ”Tippa tuli silmään”, hän muistelee vuosien takaista kokemustaan. ” Ota tämä kunnolla vastaan”, totesi Manun hengellinen ystävä Yrjö Frilander. Siitä alkaen Manu on toiminut tiiviisti seurakunnan yhteydessä. Vahvasti on mielessä vieläkin Kansan Raamattuseuran ideoima Tässä Elämä -kampanja 1980, joka oli ruohojuurityötä parhaimmillaan.

Vaikka Haukivuorella oli voimakasta lähetysinnostusta, rinnalla kulki myös Parikanniemen lasten hyvä. Paikallinen diakoni Eeva Kontio innosti Manun mukaan seuraliikkeeseen. Paikallisena puhujana toiminut Matti Riipinen vaikutti vahvasti taustalla. Ujona miehenä Manu ei uskaltanut

Merja Pusenius

Vastavalmistuneena lastenhoitajana Parikanniemeen

Parikanniemen lastenkoti oli ensimmäinen työpaikka valmistuttuani lastenhoitajaksi. Lastenkotiin haettiin kesätyöntekijää ja soitin Ohliksen Henkalle kysellen, että löytyisikö töitä vastavalmistuneelle. Henkka vastasi, että tässä pätee sama kuin ajokortin saamisessa, että pitää lähteä heti auton rattiin, joten tervetuloa töihin. Työskentelin lastenkodilla neljään eri otteeseen.

Muistoja on paljon, ja erityisesti on jäänyt mieleen kesäiset uimareissut rannassa sekä retket; käytiin muun muassa lastenkodin punaisella Transitilla yhden työntekijän lapsuudenkodissa Kerimäellä. Muistan hyvin, kun yövuorossa ollessa nuoret kävivät juttusilla, ja taidettiin muutamia "salakahvitkin" silloin keitellä. Parikanniemessä toteutuu Jeesuksen sanat: "Sallikaa lasten tulla minun luokseni, älkää estäkö heitä." Jeesuksen esimerkin mukaisesti toimitaan lastenkodilla – lapsia otetaan syliin ja heistä huolehditaan.

Orpokotijuhlilta tulee ensimmäisenä mieleen saapuminen Saaren kirkolle ja auton parkkeeraaminen pellolle, ja sitten usein joko virren tai puheen kaikuessa kovaäänisestä kuljemme kohti kirkkoa, ja siitä se alkaa. Usein on käynyt niin, että olemme autotatkalla pohtineet jotain mieltä painavaa asiaa ja sitten joko sen saapumisvirren tai -puheen aikana puhutaan kyseisestä asiasta! Vahva virrenveisuu on myös yksi tärkeistä elementeistä.

Parikanniemen ystäviin kuuluminen merkitsee minulle ennen kaikkea esirukoustyötä koko lastenkodin puolesta, niin lasten kuin henkilökunnan.

Merjan muistot kirjasi Petri Tiusanen
Kuva Merja Puseniuksen kotialbumi

nut juuri puhumaan. "Kerran puhuin, ja ihmiset itkivät. Olisiko pitänyt jatkaa?" pohdiskelee Manu näin vuosien päästä. Manun ominta aluetta oli etsiä seurapaikkoja ja viedä lahjat ja sukat Parikanniemeen. Tällä saralla Manu tutustui moniin Parikanniemen puhujiin, joista hän mainitsee lastenkodinjohtaja Henrik Ohliksen, Matti

Kostamon ja Reijo Voimalan (k. 2013).

Voimakkain seuramuisto sijoittuu Pennan taloon, jonne Henrik Ohlis oli tullut eräiden lastenkotilasten kanssa kertomaan kodin kuulumisia. Yllättäen eräs lapsista pyysi, että saisi kertoa jotain itsestään ja Parikanniemestä. Ilmeisesti jotain hyvää oli tapahtunut lapsen elämässä, koska

kuulijoiden joukossa silmät kostuivat, Manullakin.

Elämältä Mauno Tarkiainen odottaa vielä terveyttä. "Voisihan sitä vielä jotain yrittääkin", hän päättää hymyssä suin.

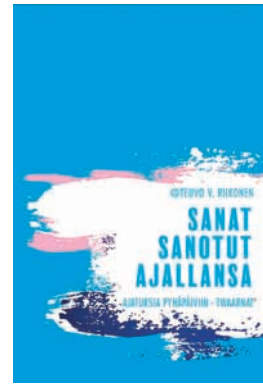
Teksti ja kuvat:
Markku Liukkonen

Kolmen vuoden tiivistetyt saarnat

Kirja-arvio

Teuvo V. Riikonen
Sanat sanotut ajallansa.
Ajatuksia pyhäpäiviin –
Twaarnat.
Väyläkirjat 2020

Teuvo V. Riikosen Sanat sanotut ajallansa on kokoelma twaarnoja kolmen vuoden ajalta. Twaarna on sosiaalisen median Twitterissä julkaistu alunperin 140 ja nykyisin korkeintaan 280 merkkiä pitkä saarnateksti. Twaarna voi näyttää jonkinlaiselta päivän hengelliseltä mietelauseelta, mutta se on enemmän. Kuten jumalanpalveluksissa pidetyt saarnat, twaarnat noudattavat kirkkovoosikalenterissa mainittuja evankeliumitekstejä. Tähän kirjaan kootut twaarnat kattavat adventista 2017 kirkkovoosivuoden 2020 loppuun.

Ensikokemus twaarnoista on yllättävä. Kuinka on mahdollista tiivistää noin kymmenen minuutin mittaisen saarnapuheen sanoma 280 merkkiin tavalla, joka tuo evankeliumitekstin sisällön tähän aikaan ja paikkaan? Oleellista on tiivistämisen taito niin, että turhat sanat tippuvat pois ja vain oleellinen jää jäljelle.

Tämän kokoelman perusteella Riikosen tyyliksi hahmotuu rakentaa esimerkiksi vastakohtista twaarnan sisäinen jännite, joka purkautuu sitten viimeisessä virkkeessä armon, vapauden ja lohdutuksen julistuksena. Samalla tavalla kuin saarnoissa, Riikonen saa inspiraatiota twaarnan rakentamiseen arjessa nähdystä ja koetuista tilanteista ja mediahuomion ulkopuolelle jäävistä uurastavista äideistä, hyväntekeväisyyteen lahjoittavista vanhuksista tai yksinäisistä ja sairaista

huolta pitävistä arjen sankareista. Toisaalta Riikonen uskaltaa myös osoittaa ihmisten turhamaisuuden ja itsekkyuden tuhoisat seuraukset. Ydinsanoma näissäkin twaarnoissa on kuitenkin julistaa enemmän armoa kuin tuomiota vääryyksistä.

Käsillä oleva kokoelma osoittaa hyvin, kuinka eri keinoin ja erilaisista näkökulmista kirkkovoosivuoden raamatuntekstejä voi lähestyä. Esimerkiksi vuoden 2018 pääsiäisviikkoon liittyvissä twaarnoissa korostuu ihmisen pienuus ja armon suuruus. Vuoden 2019 pääsiäisviikolla huomio kohdistuu Jeesuksen ja ylipäättänsä ihmisten maallisen elämän lopun ja luopumisen kohtaamiseen. Vuonna 2020 tunnelma on tiivistynyt jo satiirin puolelle, lukija kutsutaan seuraamaan pääsiäisviikon tapahtumia mediajulkisuuden ylilyövässä kontekstissa. Toisaalta, jokainen pääsiäisviikko päättyy myös Riikosen twaarnoissa pääsiäisen ilosanomaan: kuolema on voitettu ja elämä palaa myös talvesta vapautuvaan luomakuntaan.

Sanat sanotut ajallansa on Riikosen toinen kirjaksi asti toimitettu twaarnakokoelma. Hän on ollut seitsemän vuoden ajan Suomen ahkerimpia twaarnaajia. Kirjansa esipuheessa hän kertoo kuitenkin jättävänsä nyt säännöllisen twaarnamisen muille. Luulen, että moni jää kaipaamaan myös Riikoselta uusia twaarnoja.

Timo Tossavainen

Johannes

ja

Niilo

90 v. juhlat

Parikanniemessä vietettiin 6.5.21 kahdet 90 v. synttärät, kun paikalle kutsuttiin eläkkeellä olevat työntekijät Johannes Liukkonen ja Niilo Tiainen sekä puoliset Eeva ja Marta. Kutsun saivat myös muutama muu eläkkeellä oleva työntekijä. Juhlapuheiden lisäksi ohjelmassa oli maittava ateria sekä tietysti kakkukahvit. Kaiken kruunasi vanhojen hyvien aikojen muistelu ja kiitollisuus elämän lahjasta. (teksti TVR, valokuvat MP).

Tervetuloa tilaisuuksiin

Parikanniemisäitiön työntekijät ja vapaaehtoistyöntekijät vierailevat seuraavissa tilaisuuksissa. Katso tarkemmat tiedot seurakunnan ilmoituksista ja säitiön kotisivulta www.parikanniemi.fi.

Toukokuu

20.5. Nettiseurat klo 18.00
Ilmoittaudu 20.5. klo 12 mennessä osoitteeseen: media.parikanniemi@gmail.com. Mukana Johanna Talo ja Markku Leminen
22.5. Savonlinna klo 14.00
Seurat Helga Halonen-Kokolla osoitteessa Sortteerinpolku 2 D 2, Riikonen
23.5. Kitee klo 10.00
Helluntaijuhla. Messu ja seurat, joiden jälkeen Parikanniemen Ystävät RY:n vuosikokous. Riikonen, Kostamo
30.5. Haukivuori klo 10.00
Kirkkopyhä, Liukkonen, Tiusanen

Kesä- ja heinäkuu

9.–19.6 Parikkala
Rippikoulu Oronmyllyllä
13.6. Puumala klo 10.00
Kirkkopyhä, Maaranen
13.6. Savitaipale klo 10.00
Kirkkopyhä, jonka jälkeen seurat Pettilän kylätalolla klo 13.00 osoitteessa Kuivasensaarentie 1196, Riikonen
16.6. Ristiina klo 18.00
Riihikirkkoseurat Parikanniemessä, Riikonen
14.7. Ristiina klo 18.00
Riihikirkkoseurat Parikanniemessä, Kostamo

25.7. Uukuniemi klo 10.00

Messu Uukuniemen kirkossa. Sen jälkeen rantakala ja seurat Erkki Lemetyisen kesämökillä noin klo 12.00, Kuljakontie 132A

Elokuu

4.8. Kouvola klo 18.00
Toriseurat Jaakonpuistossa, Kalevankatu 7, Lindberg, Smeds, Tiusanen
7.8. Kotka klo 12.00
Toriseurat Karhulan torilla, Vesivallinaukio 3, Tiusanen
8.8. Liperi klo 10.00
Kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen
9.8. Lappeenranta klo 18.00
Toriseurat Satamatorilla, Kipparinkatu 1, Emmauksen ystävien kuoro, Tiusanen
13.–15.8. Parikkala
Orpokotijuhlat
18.8. Ristiina klo 18.00
Riihikirkkoseurat Parikanniemessä, Tiusanen
19.8. Lappeenranta klo 18.00
Arki-illan ehtoollinen Lähdekalliolla, Tiusanen
29.8. Parikkala klo 13.00
Messu Saaren kirkossa ja kiitoseurat seurakuntatalossa, Riikonen
29.8. Joutseno klo 10.00
Kirkkopyhä ja seurat, Maaranen

Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä
toimisto@parikanniemi.fi

Toimisto- ja taloussihteeri
Risto Teittinen
Puhelin 0400 744 061
Ark. klo 9-15

Säätiön hallituksen puheenjohtaja
Sairaanhoidtaja **Johanna Talo**
Puhelin 0407240722
johanna.talo@hotmail.com

Toiminnanjohtaja Teuvo V. Riikonen
Puhelin 0400 315 573
teuvov.riikonen@parikanniemi.fi

Pastori Petri Tiusanen
Puhelin 040 753 5553
petri.tiusanen@parikanniemi.fi

Lastenkodin johtaja
Matti Pasanen
Puhelin 040 847 3657
matti.pasanen@parikanniemi.fi

Matkasihteeri Matti Kostamo
Puhelin 0400 245272

Parikanniemisäätiön tilit
DB FI86 8000 1901 5424 99
S-SOP FI54 5271 0420 0130 48

Parikanniemen Ystävät ry
- jäsenyhdistys
- jäsenmaksu, Kontti-lehti, **20 €**/vuosi
- kustannustuotteet
FI95 5271 0420 0445 14 (S-SOP)

Parikanniemisäätiö voi kerätä ja vastaanottaa lahjoituksia ja testamentteja työn hyväksi. Poliisihallituksen keräyslupa: nro POL-2015-6305. Keräystili. **S-SOP FI63 5271 0420 1411 20**

www.parikanniemi.fi

Vappuna Parikanniemessä sataa aina

Parikanniemen lastenkodissa sataa aina vappuna. Sateet ovat alkaneet jo vuosikymmeniä sitten. Myös tänä vuonna sateet tulivat, ja tuojana oli lastenkodin eläkkeellä oleva johtaja Henrik Ohlis, joka tällä kertaa oli Onnentuvan parvekkeella. Sieltä hän yllätti alla olevat lapset sateella – karkkisateella. (Kuva Essi Immonen)

Hiihtolomalla lasketeltiin Ylläksellä

Lastenkodin 18. hiihtolomareissu Ylläkselle järjestettiin jälleen, seitsemän vuoden tauon jälkeen. Ensimmäinen Parikanniemen laskettelureissu järjestettiin jo vuonna 1996 silloisen johtajan Henrik Ohliksen toimesta. Matka oli onnistunut, ja saimme osaksemme roppakaupalla hienoja kokemuksia, lämpimiä muistoja sekä aitoa lapin taikaa. Lasten yksimielin palaute oli: "Mennäänhän myös ensi vuonna?!" (Teksti ja kuvat MP)

Kolmen kappelin Parikanniemi

Parikanniemi

Parikanniemen alueelta sijaitsee jopa kolme kappelia. Jos siis kaipaa paikkaa hiljentymiselle, valinnanvaraa löytyy. Monille tutuin kirkoista on Parikanniemen pihassa kohoava riihikirkko, joka sai nykyisen muotonsa jo vuonna 1977. Raija ja Henkka Ohliksen pihaan valmistui kompaktin kokoinen kappeli vuonna 2008, ja 2017 siunattiin käyttöön Johanna ja Timo Talon aittakappeli.

Kappeliin rakentamisessa tuntuu olleen johdatusta mukana. Riihikirkko oli jäädä rakennusvaiheessa kesken, kun rahat olivat loppumassa ja työntekijöiden palkat maksamatta. Aivan viime hetkillä saatiin kuitenkin tieto 40 000 markan lahjoituksesta, jonka turvin kirkko valmistui ja palkat tulivat maksetuiksi! Talojen suunnitellessa kappeliaan näytti aiottu paik-

ka piha-aitan yläkerrassa synkältä kopilta, mutta yllättäen sieltä löytyikin ikkunalaudalta keraaminen Johannes Kastaja kuin odottamassa huoneen remonttia. Niin Talojen kuin Ohlisten kappelit valmistuivat pitkän suunnittelun ja haaveilun jälkeen.

Riihikirkko on tullut monille tuuksi jouluvaelluksella, jouluaaton hartaudessa tai seuroissa. Rippikoulumenneisyydestä kertoo seiniin ja jopa saarnatuoliin kaiverretut nimikirjaimet. Ohlisten kappelissa Parikanniemestä muistuttaa vanhan keittiön kattolaudoista kasattu alttaripöytä ja entisen työntekijän tekemä ryijy, Talojen kappelissa Parikanniemisäitiön omistuksessa aiemmin olleen Vanha-Tuusjärven palvelukodin ruokasalin Kristus-patsas.

Ohlisten kirkon siunausti-

laisuuteen saapui pienen lehti-ilmoituksen perusteella huimat 170 henkilöä, ja kappeli on edelleen avoin kaikille vierailijoille. Siellä voi myös järjestää kastejuhlia tai vihkitilaisuuksia pienellä porukalla. Talojen aittakappeli on ollut lähinnä perheen omassa käytössä, ja siellä on pidetty pieniä tilaisuuksia suvun ja ystävien kesken, mutta myös heidän kappeliinsa ovat kaikki halukkaat tervetulleita. Riihikirkossa järjestetään edelleen seuroja, hartauksia ja vihkitilaisuuksia, ja ovet aukeavat aina halukkaille.

Kiitos Joukolle, Johannalle ja Henkalle kappeleiden esittelystä ja Laminille ja Bintalle kuvausavusta!

Teksti Janita Lautamäki

Anne ja Jarmo Vaara:

”Luonto ja sen äänet luovat elämään rauhaa ja lepoa”

Vaarat ovat kotoisin Kouvolasta ja asuneet lähes koko työuransa ajan Hämeenlinnassa. Vuosikymmenten ajan he johdattelivat hämäläisnuoria tiedon ihmeelliseen maailmaan. Matematiikan kaavat ja fysiikan lait tulivat oppilaille tutuiksi.

– Anne jäi eläkkeelle matematiikan, fysiikan ja kemian lehtorin virasta. Minä lopetin työni lyseon lukion rehtorina, opetusneuvos Jarmo Vaara kertoo.

Vaarat hankkivat mökin Ristiinasta, Vitsiälän kylästä vuonna 1996. Paikka on Saimaan rannalla, lähellä Parikanniemen lastenkotia. Vapaa-ajan asunnosta tuli Vaaran perheelle tärkeä ja rakas paikka. Niinpä he muuttivat mökin vakinaiseksi eläkepäivien kodiksi ja ovat asuneet siinä vuodesta 2016 alkaen.

– Lastenkodin läheisyydestä ei ole ollut meille mitään haittaa, pikemminkin iloa. Kun tyttäreemme oli lapsi, hän ystävystyi Parikanniemen lasten kanssa, ja joidenkin kanssa ystävyys on jatkunut edelleen. Nyt

lapsenlapsemme ovat myös saaneet kavereita Niemestä. Lastenkodin lapsia on käynyt meillä usein kylässä, Jarmo Vaara muistelee.

Eläkeläiset Anne ja Jarmo Vaara käyvät edelleen jonkin verran tekemässä lyhyitä sijaisuuksia eri kouluissa. Korona-aikana he ovat auttaneet Parikanniemessä etäkoulua käyviä nuoria. Muuten pandemia-aika ei paljoakaan ole heidän elämäänsä muuttanut. Maalla asuessa turvalliset välimatkat on helppo pitää. Uutisetkaan eivät ole ahdistaneet luonnon ihmeitä ihaillessa.

Vaarat harrastavat liikuntaa monipuolisesti, koirakin innostaa liikkumaan ja leikkimään. Jarmo kulkee paljon kalastamassa ja metsästäjänä. Niinpä perheessä syödään kalaa ja riistaa. Syksyisin hirvikeittokattila kiehuu liedellä.

Jarmo soittaa harmonikkaa sekä yksin että erilaisissa kokoonpanoissa. Esiintymisiä on ollut monenlaisissa tilaisuuksissa häistä hautajaisiin.

– Elämäämme ilon tuo perhe ja ystävät. Vietämme paljon aikaa lastenlasten kanssa. Tyttärenpoika Eetu tykkää veneillä papan kanssa. Kaukana olevia hyviä ystäviä kaipaamme. Luonto ja sen äänet luovat

elämään rauhaa ja lepoa, Vaaran pariskunta vakuuttaa.

Hengellistä ravintoa elämäänsä Vaarat hakevat Ristiinan kirkon jumalanpalveluksista ja osallistumalla Parikanniemessä erilaisiin tilaisuuksiin, esimerkiksi joulukirkkoon.

– Olemme olleet monena vuotena mukana Lastenkodin jouluvaelluksella auttamassa myyntitehtävissä. Tuntuu hyvälle olla mukana, kun tietää toiminnalla kerättävän varoja hyvään tarkoitukseen, lastenkodin tukemiseen, Anne Vaara kertoo iloisena palvelutehtävästä.

Teksti Pirkko Oinonen
Kuvat Anne ja Jarmo Vaaran kotialbumi

